

Nr 213.

Av herr **Sköld**, om avslag å Kungl. Maj:ts proposition, nr 137, angående fortsatt befrielse för riksbanken under viss tid från skyldigheten att inlösa av banken utgivna sedlar med guld.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 137 föreslås, att riksbanken fortfarande under tiden 1 april—15 maj må befrias från skyldigheten att inlösa sina sedlar mot guld. Ett bifall till denna proposition innebär, att frågan om guldmyntfotens återinförande än en gång ställes på framtiden.

Som bekant förefinnas skilda uppfattningar om den rätta tidpunkten för Sveriges återgång till guldmyntfot. Men om en sak tyckas dock alla vara eniga, nämligen att återinförandet snarast möjligt av guldmyntfoten är ett i hög grad eftersträfvansvärt mål. En konsekvens av denna enhälliga uppfattning bör vara, att ingenting företages, som är ägnat att motverka möjligheten att vid önskvärd tidpunkt uppnå detta mål.

Om man därför med säkerhet kunde förutsätta, att den svenska valutatan icke under tiden intill den 15 maj komme att avlägsna sig så långt från guldpariteten, att riksdagen vid denna tidpunkt skulle stå så att säga med bundna händer, det vill säga att det nuvarande gynnsamma tillfället försumrats, skulle nog föga motstånd resas mot ett bifall till ifrågavarande proposition. Att Kungl. Maj:t varit förvissad om en sådan stabilitet i de vid propositionens avlämnande förhandenvarande förhållandena, kan man sluta sig till av finansministerns förhoppningsfulla uttalande, »att det medgivande, som nu bör äskas av riksdagen, givetvis icke innebär hinder för riksbanken att före den 16 maj återupptaga sedelinlösningen, vilket jag för min del också hoppas skall bliva fallet».

Det finnes emellertid anledning att icke anse denna förvissning till-

räckligt starkt grundad. Dollarkursens utveckling under allra sista tiden ger utan allt tvivel upphov till farhågor, att den svenska kronan ånyo är i färd med att så starkt avlägsna sig från den lagstadgade guldpariteten, att en återgång till guldmyntfot vid den av Kungl. Maj:t tillsynes förutsatta tidpunkten kan komma att vara förenad med betydligt större svårigheter, än för närvarande är fallet. Och även om den nu pågående stegringen av dollarkursen under den närmaste framtiden skulle förbytas i sin motsats, är det uppenbart huru ofördelaktig en dylik hastig växling och därav följande osäkerhet i vår valutas värde måste vara för vår utrikeshandel.

Då å andra sidan inga sådana skäl ha kunnat anföras mot en omedelbar återgång till guldmyntfot, som tillnärmelsevis väga lika tungt som det ekonomiska livets behov av ett så vitt möjligt oföränderligt penningvärde, och då det tydligen finnes grundad anledning att befara, att riksbanken icke med en från guldets frigjord pappersmyntfot är istånd att skänka vår valuta den nödvändiga stabiliteten, hemställes,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts berörda proposition nr 137.

Stockholm den 15 mars 1922.

Per Edvin Sköld.
